

A LA CONSELLERIA D' INTERIOR

Registre d'entrada

JORDI COSTA RUÍZ, Secretari General del COL·LECTIU AUTÒNOM DE TREBALLADORS MOSSOS D' ESQUADRA davant l' HBLE CONSELLER D'INTERIOR RAMÓN ESPADALER I PARCERISAS compareix i com millor escaigui en DRET DIU:

Que per medi del present escrit vinc a interposar RECURS D' ALÇADA contra la Instrucció del Director General de Policia de data 4/2013, de 12 de febrer, sobre l' abonament de les despeses corresponents al permís de conducció per conduir vehicles policials, el que fonamento en les següents

AL·LEGACIONS

Primera.- En quan a l'obligació per part dels Agents de fer bestreta del pagament de la taxa per l'obtenció del Certificat mèdic i la taxa administrativa de renovació, en tant que són despeses en interès de l'Administració i no dels agents entenem que l'administració ha d'arbitrar els mecanismes i convenis necessaris per tal que la bestreta no sigui necessària, com no ho és en la resta de cossos i forces de seguretat de l'estat ni de les comunitats que tenen transferides competències policials, màxim quan l'administració sap la quantia màxima que s'ha d'abonar.

Segona.- En el negat cas que el funcionari s'hagués de fer càrrec de la bestreta no és pot pretendre que se li aboni a partir de l'any 2014, doncs aquest fet vulnera l'establert als articles 21 i 28 de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, aprovat per la Llei Estatal 7/2007, de 12 d'abril, entenc que les indemnitzacions dels funcionaris públics han de tenir una previsió pressupostària anual, i per tant un cop acreditat el fet de la bestreta, s'ha d'abonar.

Tercera.- La Instrucció constreny a fer la bestreta sota amenaça d'expedients disciplinaris, entenem que aquest fet podria ser constitutiu d'una exacció de tributs il·legals i alhora una prevaricació.

L'article 404 del Codi Penal disposa que "L'autoritat o funcionari públic que, sabent-ne la injustícia, dicti una resolució arbitrària en un assumpte administratiu se li castigarà amb la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per temps de set a deu anys".

L'interès protegit més específicament en aquest delictes ha de xifrar la tutela del degut respecte del principi de legalitat en l'exercici de les diferents funcions públiques, com a principi essencial al qual s'ha de sotmetre l'activitat pública en un estat social i democràtic de Dret. Ara bé, com que al garantir el respecte del referit principi es dediquen altres branques de l'ordenament, especialment el dret administratiu, la intervenció penal ha de quedar reservada a aquells atacs més greus contra la funció pública, d'acord amb el principi de mínima intervenció.

Sota aquesta premissa el legislador del Codi Penal de 1995 va disposar limitar l'àmbit d' allò penalment reprotxable a les infraccions de les normes legals realitzades de manera dolosa, "sabent-ne la injustícia".

Són diversos els elements integrants del delictes de prevaricació. En primer lloc es requereix que el funcionari públic o autoritat dicti una resolució. En segon terme, dita resolució ha de versar sobre un assumpte administratiu. El tercer dels elements típics el constitueix el caràcter arbitrari de la resolució. Per arbitrària s'ha d'entendre aquella resolució que expressa alguna cosa més que la simple contradicció amb l'ordenament jurídic.

És a dir, en termes utilitzats profusament per la Sala Segona del Tribunal Suprem, aquella en què la il·legalitat, el torcement del dret, és groller i evident. Així, la STS de 18 juliol 2005 s'aprecia la infracció en la categoria penal quan és manifesta i insofrible per l'harmonia de l'ordenament jurídic, que no suporta que l'administració pública s'aparti dels principis d'objectivitat i del servei dels interessos generals.

Com posa en relleu D. Francisco Javier Muñoz Cuesta, fiscal superior de la Comunitat Foral de Navarra, al núm. 4/2010 de la Revista Aranzadi Doctrinal, en la delimitació entre infracció administrativa del funcionari i el delictes de prevaricació "Hoy se pone más el acento para materializar tal diferenciación en la vertiente subjetiva de la acción del funcionario, es decir, cuando se actúa a sabiendas de su injusticia, lo que supone un dolo directo y reforzado de que su conducta se aparta de la legalidad, siendo consciente que al dictar la resolución está infringiendo las normas básicas y elementales a las que debe sujetarse. Nos parece que cuando se aprecia que el funcionario ejerce arbitrariamente el poder, dictando una resolución que no es producto de una interpretación mesurada del ordenamiento jurídico, sino producto de su voluntad, plasmado en el acto administrativo, siendo su soberana voluntad la fuente de normatividad, estamos abiertamente en la prevaricación penal".

Considerem que si bé el Director General, dit amb tot respecte i en estrictes termes de defensa, pot haver comes una negligència inexcusable al no haver sol·licitat el necessari assessorament jurídic després de les nostres al·legacions no es podrà parlar ni d'ignorància.

En virtut de l'exposat

AL CONSELLER d'INTERIOR SOL·LICITO: Que tingui per presentat aquest escrit amb la seva copia, el vulgui admetre'l, tingui per formulat Recurs d'Alçada contra la Instrucció del Director General de Policia de data 4/2013, de 12 de febrer, sobre l'abonament de les despeses corresponents al permís de conducció per conduir vehicles policials, i seguits els tràmits escaients la revoqueu i deixeu sense efecte.

Per ser just us ho demano, a Barcelona a 21 de febrer de 2013.

DE
TREBALLADORS
COL·LECTIU
CAT
AUTÒNOM
D'INDUSTRIES
I
COMERCIS

